

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára
 Egész évre 8 kor
 Fél évre 4 -
 Negyed évre 2 -
 Egyes szám ára 20 fillér.

Felolvasó szerkesztő, lapfajladonos és kiadó:
BALKANYI ERNŐ.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Fő-utca.
 Hirdetések díjszabás szerint.
 Kéziratok nem adának vissza.

A hadsereg.

Rengeteg költséggel tartjuk fel a hadsereg* intézményét s bizony még a legjobbalisabb adózottól sem mondhatja, hogy valami nagy örömeim telik benne. A hadsereg állam az allamban, más szellem lengi át és más törvényekkel kormányozzák, míg egyfelől a katonának, mint egyéneknek politikai jogai nincsenek, addig másfelől a törvény olyan előnyöket biztosít neki a polgár felett, melyek nemcsak, hogy felérnek a politikai jogok nélkülözésével, de határozatlan előnyösebb helyzetet teremtenek a katonatiszt javára, a polgár hátrányára.

Csodálatos! Nézzük Franciaországot, Németországot, Angliát s a többi kulturáltalmokat s látni fogjuk, hogy azok a népek daczára annak, hogy nem kisebb súlylyal nehezedik rájuk a hadsereg költsége, lelkesednek a katonaságraért, a nemzet hősiességét, dicsőségét, reményességét látják benne. A népek odakünn megvannak a maga népszerű taboroknak, akiket úgy megbecsül, hogy egy politikust sem jobban, míg nálunk nemcsak, hogy nincsenek népszerű taborok, de őszintén szólván, a hadsereg egyáltalában nem népszerű.

Téved az, aki azt hiszi, hogy ez a sajnos körülmény tisztán csak politikai okokra vezethető vissza. A közönség manapság már nem rágodik közjogi gravámenek, sokkal inkább érdeklik a közgazdasági közérdek iránt. Hanem igenis a hadsereg szelleme

az ő külön társadalmi és korporális törvényei képezik a válaszfalat hadsereg és a nép szíve között, a katonaság elszigeteltsége, a katonatiszti karnak a polgárságotól merőben eltérő életnézete okozza azt, hogy nem tudunk egymás mellett felmelegedni. Az újságokban, a zóid és fehér astatnál mindig bizonyos sajátos idegenszerűségnek hangja az, melylyel ami közös hadseregről tárgyalnak, mert ha verünkbel való vér is az osztrák-magyar katona, nem ami lelkünkbel lekedzett lélek.

Es ez a legfőbb oka annak, hogy olyan keves magyar fiu lép a katonatiszti pályára. A szülői házbán, az iskolában s az életben egész más szellemet öltanak be a serdülő ifju lelkébe, mint amilyen az, amely katonáknál uradikok s nem csola, ha nem tud vele megbarátkozni.

Mikor fogunk végre az intéző körök rájönni arra az igazságra, hogy ez az állapot, mely nem egyeb, mint állandó feszült viszony a hadsereg és a polgárság között, vagy hátrányára van mind a két félnek s valóságos háborus idő esetén országos katasztrófa elő vezethet? Mikor fogják reformálni a szellemet annak a hadseregnek, melyet állami létünk tudamentumának tekintenek? Mikor lesz nálunk a hadsereg népszerű éppen úgy mint a külföldön?

E kérdésekre bizony nem kapunk megnyugtató választ a katonaság részéről. A czopf, amely a mult század eleje óta kormányozza jól — rosszul a hadsereget, szil-

vós és erős, valami nagy reformátornak kell jönnie, aki kiírta.

Szívbén és lélekben egynek kell lennie a népek hadsereggel s elhagyott hűvös elszigeteltségben élnek közöttünk a hadiak s van nem egy város Magyarországon, ahol a polgárság és a tisztikar egyáltalában nem érintkeznek társadalmilag.

Ha elgondoljuk, hogy közöndök ország-lámszést a hadsereg nyeli el, hogy az utolsó vankosunkat is elviszi a végrehajtó, hogy kiszorítsa belőlünk az adót, melyből a hadsereget olyan urasan ellartjuk, bizony nagyon keserűen esik az a tudat, hogy ezt a nagy adózottal egy olyan intézményre hozzuk, amely rokonszívünket kiérdemelni nem tudja.

Azok, akik a hadsereg sorsát intézik, ugyilaznak nem reflektálnak erre a rokonszívre s nem tartják szűlségesnek azt, hogy a katonaság és polgárság közti viszony bensővé és meleg legyen. Sőt inkább az az élv vezéri őket, hogy a tavolság a polgárság és hadsereg közt mindig megmaradjon s inkább nagyobb legyen, mint kisebb.

A külföld példái, ahol a nép istenitisztelet a maga népszerűi hadsereget, nem hatnak rájuk, rájuk nézve előnyösebb, ha minden a regiben marad.

S a polgárság fokozódó keresztiséggel tűri, mint aknazna ki anyagi erejét az állam az államban.

TÁRCZA.

Ha nem leszek.

Ha nem leszek s beszélni fogok roham Fluk, leányok, kik ismeretek?
 Könny ne esrdjalon, bus szo ne fakadjon.
 Vidáman, nyájasan esvegetek.
 Hiszen tudjátok, vig fiu valek en.
 Arczomra nem szállót sötet horu,
 Sokat mulattam, meg többet kacagtam,
 Csak a szivem volt kissé szomorú.

Csak a szivem. Értékelen portok.
 Valakinek nem kellett a szivem.
 S a szivem elhagy melőm, ő be melyen!
 Nem jött elő azota sohasem.
 Ah! csötkök nők! Mamorra fult a banat,
 A csöjkük tűz, szelünk szinarany.
 Verem vulkan lett, a lellem szivarany,
 De szivem egyszer sem lett nyugtalan.

S az ilyen kriptalelkü emberekkel
 Nem ritka az a különös eset,
 Hogy minden értelmes, való ok nélkül
 Egy szeg nyomon egy eszméltérnek.
 És kérdik szeliden önmaguktól:
 Mi dolgoz itt, hat nem volt még elég?
 Miért akarnak hát vegyhözteni?
 Az élet het sovány esztendője?

S akik ilyet kérdeznak önmaguktól,
 Azok kurtán szoktak felenni rá
 S álmozdani meunek, esendes, tisza álmot
 A hús, közömbös, öreg föld alá.
 Fejfajuk elvész, a sirjuk besüpped,
 No rajta fiu, gaz es egyeb virag...
 Madár is teved neha rá, dalolni,
 Hogy milyen szives is vagy te szép világ.

DÁL.NOK.

De profundis.

Ne haragudj, ha bantalak;
 A szenvedély, mely bennem ég,
 Hőstromból, vakmenet,
 Viágromból gyöngöses!

Ne haragudj, ha vereszen
 Ajkmarra tör a szo vadul,
 Loudaság az, mely bus szivem
 Lizo parázisn lángja gyűz!

Lágy te a jó, a tisza, szent,
 Ki a bünségek megváltója;
 S kinek a megrett boldogan
 Csokijok labja nyombokát...
 PAKOTS JÓZSEF.

A fogalmazó ur.

Az „Alsó-Lendvai Híradó” eredeti tárczaja
 Valahogy összekertült ketten. A melősaágos

kisasszony karsu arnyaltola sikkes mozdulattal
 nyugtató kezét a fogalmazó ur rokkant aceplennan-
 najának, aki merev, hivatalos tartással hajította
 meg magát.

— Mino veletlen szerenese — mondotta kissé
 érdes, rekedt hangon.

Aranytól kisasszony abraódsan negett körül.
 Külön terentes volt, az arnyaltola arra vannak
 predesztinálva. De meg különben is azzá kellene
 lenniük a környezetben, amelyben élnek. Lihom-
 lenniek hasonló, edes leányjuk siklanak rájuk
 keresztül feher leányzola setelmes legköre kí-
 rozgató oket, s a eszikefugonyós ablakban tril-
 zola szerelmes kanári madár ringatója el. Nem egy
 a szegény Aceplenna. Öve a munka, az örökös
 küzdes. Napósszant, sokszor meg özszaka is fut-
 nia kell a papírosor, a betük is grászolják, a mint
 hosszú, fekete sorokban maradnak utána. Ha meg
 panaszokból s nyikorgó kererezen, csak annál
 rosszabb sors var reá, — edőljak.

No de en mégis kivétel vagyok monda az
 aceplenna. En az uram nem olyan, mint a többi,
 bar ismeretek őt a kisasszonyaitokkal együtt úgy,
 a hogy en ismerem. Tizedik éve szolgaiom hűsége-
 gel, becsülettel s jóformán egyek vagyok. En tud-
 nom minden gondolatát, a szive utolsó rejtkebe
 zárt titkait is. Együtt örülök, együtt busulok vele.
 En szoktam vigasztalni, ha olykor elcsigéd, mert
 én nagy emberek is ketséghorognek neha. Igen, nagy
 ember az en uram, ha most meg nem is egészen,
 de en tudom meanyit növedekett s meg mi lesz
 belőle. Mikor együtt jöttünk el a kis székely falu-
 ból tíz évvel ezelőtt, — nem volt egyebe, mint

